12/03/2026

Ο Μητροπολίτης Σμύρνης Βαρθολομαίος για τον μακαριστό Ηγούμενο της Ι. Μονής Παναγίας Δοβρά

/ Ιερές Μονές

Δίστιχον εἰς μνήμην π. Παντελεήμονος Κορφιωτάκη

«Μήτε δικαιοσύνην τίν’ ἀκαμπέα, μήτε φρόνησιν ἀγκυλόεσσαν ἔχειν. Μέτρον ἄριστον ἅπαν»

(Ἁγ. Γρηγορίου Θεολόγου. Ἔπη Θεολογικά.

Ποίημα ΛΑ’. Γνωμικὰ Δίστιχα. P.G.37,913).

Ὑπὸ Σεβ. Μητροπολίτου Σμύρνης Βαρθολομαίου,

ἀδελφοῦ ὑπάρξαντος τῆς Ἱ. Μονῆς Παναγίας Δοβρᾶ Ἠμαθίας

Παρῆλθεν ἓν ἔτος ἀπὸ τὴν ἐκδημίαν τοῦ π. Παντελεήμονος Κορφιωτάκη, ἀδελφοῦ ἐν Χριστῷ τιμιωτάτου, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐπορεύθημεν ἀπὸ κοινοῦ τὰ πρῶτα βήματα ἐν τῇ Ἱερωσύνῃ. Καθ’ ὅλον τοῦτο τὸ χρονικὸν διάστημα πολλάκις ἐταλαντεύθην ἐσωτερικῶς ἐὰν θὰ ἔπρεπε νὰ λάβω τὸν κάλαμον (τὸ πληκτρολόγιον διὰ νὰ ἀκριβολογῶ) διὰ νὰ καταχωρίσω ἐπὶ χάρτου σκέψεις τινάς περὶ τοῦ προσώπου τοῦ ἀειμνήστου. Καὶ τοῦτο, διότι πολλάκις ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν μου τὸ προοίμιον τοῦ Ἐπιταφίου τοῦ Περικλέους ὅπως τὸ κείμενον αὐτοῦ διασώζεται ἀπὸ τὸν ἱστορικὸν Θουκυδίδην:

«Οἱ περισσότεροι ἀπὸ ὅσους ὡς τώρα ἔχουν μιλήσει ἀπὸ τοῦ βήματος τούτου συνηθίζουν νὰ ἐπαινοῦν ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος προσέθεσε τὴν διάταξιν ταύτην περὶ ἐπιταφίου λόγου εἰς τὸν ἐνταφιασμὸν τῶν πεσόντων εἰς πολέμους, διότι θεωροῦν ὅτι ἀξίζει τὸν κόπον νὰ ἀπονέμεται μίαν τοιαύτην τιμὴν εἰς τοὺς νεκροὺς τῶν πολέμων κατὰ τὸν ἐνταφιασμόν τους. Δι’ ἐμὲ θὰ ἦτο προτιμότερον αἱ ἀπονεμόμεναι εἰς ἄνδρας διακριθέντασδιὰ τὰ ἔργα των τιμαί, νὰ ἐκδηλώνωνται καὶ αὗται δι’ ἔργων καὶ μόνον (...). Διότι κατ’ ἐμὲ εἶναι δύσκολον νὰὁμιλήσῃ κανεὶς ἀντικειμενικῶς διὰ κάποιο θέμα, διὰ τὸ ὁποῖον εἶναι δύσκολον νὰ ἐξακριβωθῇ καὶ αὐτὴ εἰσέτι ἡ ἁπλῆ ἄποψις, ὅτι τὰ λεγόμενα εἶναι ἀληθινά. Διότι ὁ ἀκροατής, ὁ ὁποῖος γνωρίζει τὰ πράγματα καὶ εἶναι εὐνοϊκῶς διατεθειμένος πρὸς τοὺς πράξαντας, θὰ ἐσχημάτιζεν ἴσως τὴν ἰδέαν ὅτι αὐτὰ ἐξετέθησαν κατώτερα ἀπὸ ὅ,τι αὐτὸς γνωρίζει καὶ ἐπιθυμεῖ, ἐνῷ ἀντιθέτως, ὅποιος τὰ ἀγνοεῖ, θὰ ἐσκέπτετο ὅτι μερικὰ ἐξετέθησαν ἀρκούντως μεγενθυμένα, καὶ τοῦτο ἀπὸ φθόνον, τὸν ὁποῖον δοκιμάζει ὁ ἄνθρωπος, ὅταν ἀκούῃ κάτι τὸ ὁποῖονὑπερβαίνει τὰς ἰδικάς του φυσικὰς δυνάμεις. Διότι οἱ ἄνθρωποι ἀνέχονται τοὺς ἐπαίνους ποὺ λέγονται δι’ ἄλλους μόνον ἐφ’ ὅσον πιστεύουν ὅτι καὶ αὐτοὶ εἶναι ἱκανοὶ νὰ πράξουν κάτι ἀπὸ αὐτὰ ποὺ ἀκούουν. Ἐνῶ διὰ κάθε τί, τὸ ὁποῖον εἶναι ἀνώτερον τῶν δυνάμεών των, αἰσθάνονται ἀμέσως φθόνον καὶ δυσπιστίαν» (πρβλ. Θουκυδίδου, Ἱστοριῶν Β΄, κεφ. 35).

Πόσον εὔστοχοι αἱ σκέψεις τοῦ Περικλέους! ἐσκεπτόμην καὶ ἐδίσταζον, εἰς μίαν μάλιστα ἐποχὴνεὐκόλων ἐπαίνων εἰς πάντας τοὺς χώρους, τῶν ἐντὸς τῶν ἱερῶν θριγκίων οὐδόλως ἐξαιρουμένων, ἀλλὰ κατὰπαλαιὰν συνήθειαν εἰς τοῦτο ἐπιδιδομένων. Ἄλλωστε, ὁ π. Παντελεήμων δὲν χρήζει ἐπαίνων, διότι εἰς τὴνπερίπτωσιν αὐτοῦ δύναται νὰ χρησιμοποιηθῇ ὁ λόγος τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου εἰς τὸν ΜέγανΒασίλειον: «οὔτε θάλασσα δεῖται τῶν εἰσρεόντων εἰς αὐτὴν ποταμῶν, κἂν εἰσρέωσιν ὅτι πλεῖστοι καὶ μέγιστοι,οὔτε τῶν εἰσοισόντων τι

πρὸς εὐφημίαν ὁ ἐπαινούμενος» (PG 35,504C). Ἄλλωστε ἐκεῖνος μεταστὰς δεδικαίωται,εὑρίσκεται δ’ ἐν χειρὶ Θεοῦ, ἀπολαύων κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ. Οὕτω σκεπτόμενος, δὲν ἀνελάμβανον τὸἐγχείρημα, παρὰ τὰς προτροπὰς πνευματικῶν τέκνων τοῦ μεταστάντος, συνδεομένων καὶ πρὸς ἐμέ.

Καὶ ἡ ἀπάντησις εἰς τὸ δίλημμα, εἰς τὸν λογισμόν, ἦλθεν ἓν ἔτος μετά, ὅταν ἡ Α. Θ. Παναγιότης, ὁΟἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ. κ. Βαρθολομαῖος ἀνταποκρινόμενος εἰς σχετικὴν παράκλησιν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Βεροίας, Ναούσης καὶ Καμπανίας κ. Παντελεήμονος ὥρισε τὴν ἐλάχιστότητά μου ἐκπρόσωπονεἰς τὸ ἐτήσιον μνημόσυνον τοῦ π. Παντελεήμονος, κατὰ τὴν τέλεσιν τοῦ ὁποίου ἐκλήθην ἵνα προστῶ καὶἐκφωνήσω Λόγον Ἐπιμνημόσυνον, ὡς Πατριαρχικὸς Ἐκπρόσωπος, διὰ τὸν Ἡγούμενον τῆς Ἱ. Μονῆς, Μονῆςτῆς μετανοίας μου.

Ἐπικαλούμενος τὸ λόγιον ἐκ τοῦ εἰς Ἥρωνα τὸν φιλόσοφον λόγου τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου«ζήλου ὁ ἔπαινος πρόξενος· ζῆλος δὲ ἀρετῆς· ἀρετὴ δὲ μακαριότητος· ἡ δὲ τὸ ἄκρον τῶν ἀρετῶν καὶ πρὸς ὃτείνει πᾶσα σπουδαίου κίνησις» (P.G. 35, 1200A)», ἐπιτρέπω εἰς ἑαυτὸν ὅπως καταθέσῃ ὡς κηρὸν ἀνημμένον εἰςτὴν μνήμην του τὸν Ἐπιμνημόσυνον τοῦτο Λόγον, ὡς μία ἔτι ψηφίδα εἰς τὸν ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίαςἐξαγγειλάμενον ἔπαινον, καὶ ὅταν λέγω Ἐκκλησίαν, ἐννοῶ τὰς δεκάδας τῶν πνευματικῶν του τέκνων τὰ ὁποῖακατέκλυσαν τὴν Ἱερὰν Μονὴν Παναγίας Δοβρᾶ Ἡμαθίας, ἕνα χρόνον μετά, διὰ νὰ τιμήσουν τὴν μορφὴνἐκείνου, ὁ ὁποῖος ἐπὶ μακρὰν σειρὰν ἐτῶν εὐηργέτησεν αὐτὰ πνευματικῶς, ἠθικῶς καὶ ποικιλοτρόπως. Καὶπράττω τοῦτο, ἐν δοξολογίᾳ τοῦ Θεοῦ, ἵνα καὶ τοιουτοτρόπως καταδειχθῇ ἡ δύναμις τῆς Ἁγίας ἡμῶνἘκκλησίας, ὑπὸ τὴν σκέπην τῆς ὁποίας συνεγείρονται οἱ ἄνθρωποι, ἀκόμη καὶ σήμερον εἰς ἐποχὴν πτώσεως, ἀποστασίας καὶ ἐκκοσμικεύσεως, ἀνταποκρινόμενοι εἰς τὸ ἐκκωφαντικῶς σιωπηλὸν καὶ ἄγλωττον σάλπισματῶν φορέων τῆς Θείας Χάριτος. Τοιουτοτρόπως, πιστεύω ὅτι καὶ ἐγὼ συμμετέχω εἰς τὴν ἔργῳ τιμὴν τοῦμεταστάντος, ὁμοῦ μετὰ τῶν δεκάδων πνευματικῶν του τέκνων, οἱ ὁποῖοι μετέβημεν εἰς Δοβρᾶν διὰ νὰτιμήσωμεν ἔργῳ τὴν μνήμην του. Οὕτως ἐκπληροῦται καὶ ὁ ἀρχικὸς μου λογισμός, ὁ ἐκ τοῦ Θουκυδιδείουἱστορικοῦ κειμένου ἀρυσθείς: «ἐμοὶ δὲ ἀρκοῦν ἂν ἐδόκει εἶναι ἀνδρῶν ἀγαθῶν ἔργῳ γενομένων ἔργῳ καὶ δηλοῦσθαι τὰς τιμάς».

« ΛΟΓΟΣ ΕΠΙΜΝΗΜΟΣΥΝΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΝ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΑ ΚΟΡΦΙΩΤΑΚΗΝ

ΗΓΟΥΜΕΝΟΝ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΔΟΒΡΑ ΗΜΑΘΙΑΣ

(Σάββατον Τυρινῆς, 21 Φεβρουαρίου 2026)

Σεβασμιώτατε Ποιμενάρχα τῆς θεοσώστου ταύτης Ἐπαρχίας, Μητροπολῖτα

Βεροίας, Ναούσης καὶ Καμπανίας κύριε Παντελεῆμον,

Σεβασμιώτατοι καὶ Θεοφιλέστατοι Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς,

Θεοφιλέστατε Ἐπίσκοπε Δομενίκου κύριε Ἀθηναγόρα, Καθηγούμενε τῆς Ἱερᾶς ταύτης Μονῆς,

Ἀγαπητοὶ πατέρες, ἀδελφοὶ καὶ ἀδελφαὶ ἐν Χριστῷ,

Σάββατον τῆς Τυρινῆς σήμερον καὶ ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία ἐπιτελεῖ τὴν μνήμην τῶν Ἁγίων ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν. Πρὸ τῆς εἰσόδου μας εἰς τὸ στάδιον τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, ὀλίγον πρὶν ἀκούσομεν τὸ «ἰδοὺ καιρὸς εὐπρόσδεκτος», ἡ Ἐκκλησία θέτει ἐνώπιόν μας τὴν μορφὴν τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἔζησαν τὸ Εὐαγγέλιον ὄχι ὡς θεωρίαν ἀλλὰ ὡς ἐμπειρίαν καὶ ζωήν.

Καὶ πράττει τοῦτο, διότι ἡ Ἐκκλησία μας, ὡς σοφὴ παιδαγωγός, δὲν εἰσάγει τὰ τέκνα της εἰς τὸ στάδιον τοῦ ἀγῶνος ἄνευ προτύπων, νικητῶν στεφανηφόρων τοῦ προκειμένου ἀγῶνος: τῶν καλῶς ἀθλησάντων εἰς τὸστάδιον, τῶν Ἁγίων. Βαδίζομεν πρὸς τὴν ἄσκησιν οὐχὶ μόνοι ἀλλὰ περιβεβλημένοι ἀπὸ τὴν παρουσίαν ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι νικηφόροι ἤδη ἐτελείωσαν τὸν δρόμον. Ἡ μνήμη τῶν Ἁγίων εἶναι ἐκκλησιολογικὴ βεβαίωσις ὅτι ὁ ἀγὼν ἔχει νόημα, ὅτι διεξάγεται ὄχι διὰ στέφανον φθαρτόν ἀλλὰ διὰ τὴν ἀφθαρσίαν. Οἱ ἐν ἁγιότητιδιαλαμψάντες δὲν ἀποτελοῦν ἀφῃρημένον ἰδεῶδες ἀλλὰ ἐμπειρικὴν ἐπαλήθευσιν τοῦ λόγου τοῦ Κυρίου ὅτι ὁ σταυρὸς ὅταν ἀναληφθῇ ἑκουσίως γίνεται ὁδὸς ἀναστάσεως: «ὃς γὰρ ἂν θέλῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ σῶσαι, ἀπολέσει αὐτήν· ὃς δ’ ἂν ἀπολέσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἕνεκεν ἐμοῦ, εὑρήσει αὐτήν» (Ματθ. 16,25).

Ἡ Μεγάλη Τεσσαρακοστὴ δὲν εἶναι ἄθλημα αὐταρεσκείας, ἀλλὰ ἔξοδος ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μας, ὥστε νὰμπορέσωμεν νὰ γίνωμεν σύμμορφοι τῆς εἰκόνος τοῦ Υἱοῦ (πρβλ. Ῥωμ. 8,29). Ἡ Ἐκκλησία, πρὶν ἀκόμη ἀναγγείλῃ τὸν κόπον, ἀποκαλύπτει τὸ τέλος· πρὶν καλέσῃ εἰς νηστείαν, προβάλλει τοὺς εὐωχοῦντας· πρὶν ὁμιλήσῃ περὶ στερήσεως, δεικνύει τὸ ἀποτέλεσμα. Καὶ οὕτως ὁ ἀγὼν γίνεται πόθος καὶ ἡ ἐγκράτεια μεταβάλλεται εἰς ἐλευθερίαν. Διότι ἡ ἐγκράτεια δὲν εἶναι στέρησις ἀλλὰ ἔξοδος ἀπὸ τὴν δουλείαν τῶν παθῶν· δὲν συρρικνώνει τὸν ἄνθρωπον ἀλλὰ τὸν ἀποκαθιστᾷ εἰς τὴν ἀληθινὴν του ἐλευθερίαν. Ὅπως ἀποφαίνεται ὁ Ἅγιος Ἰωάννης τῆς Κλίμακος, ἡ ἐγκράτεια συνδέεται πρὸς τὴν βίαν φύσεως καὶ τὴν ἀποκοπὴν τοῦ θελήματος· καὶ ἡ “βία” αὕτη, ὅταν γίνῃ ἐν Χριστῷ, μεταβάλλεται εἰς λύσιν δεσμῶν καὶ εἰς ἐλευθερίαν καρδίας.

Καὶ ὅταν ἡ ἐγκράτεια ἀποβῇ λύσις δεσμῶν καὶ ἡ ἄσκησις ἀποκατάστασις τοῦ κατὰ φύσιν, τότε ὁ λόγος τῆς Ἐκκλησίας παύει νὰ εἶναι διδαχή καὶ γίνεται μαρτυρία βίου. Διότι, ὅπως ἐπισημαίνει ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, πρᾶξις ἐστὶ θεωρίας

ἐπίβασις (πρβλ. PG 36, 317)· καὶ τότε ἡ ἀρετὴ ὁδηγεῖ εἰς τὴν ἀλήθειαν καὶ ἡ ζωή γεννᾷ τὴν θεολογίαν, τὴν ἐμπειρικὴν θεολογίαν, τὴν κεκαθαρμένῳ νοΐ καὶ καρδίᾳ θεολογίαν. Διότι ἡ ἀλήθεια δὲν ἀποδεικνύεται μόνον μὲ ῥήματα ἀλλὰ ἀκτινοβολεῖ μὲ ζωήν μεταμορφωμένην· καὶ ὅπου ἡ ἀρετὴ ἐνσαρκοῦται, ἐκεῖ ὁ ἀγὼν γίνεται φῶς καὶ ἡ σταύρωσις τοῦ θελήματος ἀνάστασις ψυχῆς.

Σήμερον ποὺ ἡ Ἐκκλησία τιμᾷ τὴν μνήμην τῶν ἀσκήσει διαλαμψάντων ὁσίων ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, τῶν εὐαρεστησάντων τῷ Θεῷ, ἡ ἱερὰ αὕτη μνήμη ἀναπέμπει τὸν νοῦν μας ἀπὸ τὰ γήϊνα πρὸς τὸ μέτρον τῆς θείας κλήσεως. Καὶ ὑπὸ τὴν σκιὰν αὐτῆς τῆς ἱερᾶς ἀναφορᾶς, ἐν τῇ αὐτῇ λατρευτικῇ συνάξει, τελοῦμεν τὸ ἐτήσιον μνημόσυνον τοῦ ἱερομονάχου Παντελεήμονος, Ἡγουμένου ὑπάρξαντος τῆς Ἱερᾶς ταύτης Μονῆς. Ἡσυγκυρία εὐλογημένη, καθὼς μιμνησκόμεθα βίον ἀφιερωμένον, μνημονεύομεν ἄνδρα ὁ ὁποῖος ἐπεδίωξε καὶ ἐπόθησε καθ’ ὅλην του τὴν ζωήν νὰ εὐαρεστήσῃ τὸν Θεόν.

Ὁ μακαριστὸς Ἡγούμενος, μολονότι προήρχετο ἀπὸ εὔπορον καὶ ἐπιφανῆ οἰκογένειαν, ἐπέλεξε ὁδὸν στενήν καὶ τεθλιμμένην. Ἠρνήθη τὰς πάσης φύσεως εὐημερίαν, εὐζωΐαν καὶ ἀσφάλειαν, τὰς ὁποίας τῷπαρεῖχον ἡ καταγωγή του καὶ ἡ πατρική του οὐσία, διὰ νὰ ἐνδυθῇ τὸ μοναχικὸν σχῆμα. Ἡ ἐπιλογή του δὲν ἦτοφυγὴ ἀπὸ τὸν κόσμον· ἦτο ἀγάπη διὰ τὸν ἐν Χριστῷ κόσμον. Καὶ ἡ ἀπόφασις αὕτη ἀπεκάλυψεν ὄχι κάτι καινοφανές ἀλλὰ τὸ βάθος τοῦ ἤθους του.

Ὁ π. Παντελεήμων ἦτο ἄνθρωπος εὐγενής ἐκ χαρακτῆρος· ὄχι μόνον μὲ τὴν κοσμικὴν ἔννοιαν, διότι ὀΐδιος ἐνέδυσε τὴν ἔμφυτον εὐγένειάν του μὲ βαθὺ θεολογικὸν ἐμπειρικὸν περιεχόμενον. Ἡ εὐγένειά του, ὡς καρπὸς Πνεύματος Ἁγίου, ἐξεφράζετο εἰς τὴν λεπτότητα τῆς συμπεριφορᾶς του, εἰς τὸν σεβασμὸν τοῦ προσώπου τοῦ ἄλλου, εἰς τὴν ἱκανότητά του νὰ διακρίνῃ τὸν ἀνθρώπινον πόνον, ἀκόμη καὶ ὅταν αὐτὸς δὲνἐξεφράζετο μὲ λόγια... Καὶ τοιουτοτρόπως ἡ ἔμφυτος αὕτη εὐγένεια δὲν ἔμεινεν ἁπλῶς χαρακτήρ φυσικός· ἐγένετο ἔδαφος ἁγιοπνευματικῆς καλλιεργείας. Ἐπάνω εἰς τὴν λεπτότητα τῆς καρδίας του ἐφύτευσε καὶ ἐκαλλιέργησε τὴν ἀρετὴν τῆς διακρίσεως. Διότι εὐγένεια ἄνευ διακρίσεως δύναται νὰ μετατραπῇ εἰς στεῖρανκοσμικὴν ἐθιμοτυπίαν· ὅταν ὅμως φωτισθῇ μὲ τὴν ἀρετὴν τῆς διακρίσεως, μεταβάλλεται εἰς ποιμαντικὴν σοφίαν.

Ὁ π. Παντελεήμων ἦτο διακριτικός — μὲ τὴν ἀσκητικὴν ἔννοιαν τῆς διακρίσεως- αὐτὴν ποὺ οἱ Πατέρες ὀνομάζουν «μητέρα τῶν ἀρετῶν». Ἐγνώριζε πότε νὰ ὁμιλήσῃ καὶ πότε νὰ σιωπήσῃ· πότε νὰ ἐπιτιμήσῃ καὶ πότε νὰ παρηγορήσῃ. Ἡ σιωπή του ἦτο ἐξ ἴσου εὔγλωττη πρὸς τὸν λόγον του. Ἐὰν πρέπει νὰ συνοψίσῃ κάποιος τὴν πνευματικὴν φυσιογνωμίαν τοῦ μακαριστοῦ Ἡγουμένου μὲ μία λέξιν, αὕτη θὰ ἦτο ἡ διάκρισις.

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης τῆς Κλίμακος ἀναβαίνων εἰς τὸν εἰκοστὸν ἕκτον λόγον τῆς θεοφόρου Κλίμακος, ὀνομάζει τὴν διάκρισιν μητέρα, φύλακα καὶ ὁδηγὸν πασῶν τῶν ἀρετῶν (Κλίμαξ, Λόγος ΚΣΤ΄).

Διότι:

Χωρὶς διάκρισιν, ἡ νηστεία γίνεται ἀλαζονεία.

Χωρὶς διάκρισιν, ἡ ἀκρίβεια γίνεται σκληρότης.

Χωρὶς διάκρισιν, ὁ ζῆλος μετατρέπεται εἰς πῦρ καταφλέγον.

Οἱ Ἅγιοι Βασίλειος καὶ Γρηγόριος Νύσσης ἀναφέρουν ὅτι ἡ ἀποφυγὴ τῶν ἄκρων συνιστᾷ τὴν βασιλικὴν ὁδόν, ἡ μήτε πρὸς ὑπερβολὴν ἐκκλίνουσα μήτε πρὸς ἔλλειψιν, ἀλλὰ τὸ μέσον φυλάττουσα (πρβλ. Regulae brevius tractatae, PG 31· καὶ Περὶ τοῦ βίου Μωυσέως, PG 44, ἀντιστοίχως), κατὰ τὸ σχετικὸν ἀριστοτελικὸν χωρίον«ἔστιν ἄρα ἡ ἀρετὴ ἕξις προαιρετική, ἐν μεσότητι οὖσα τῇ πρὸς ἡμᾶς, ὡρισμένῃ λόγῳ καὶ ᾧ ἂν ὁ φρόνιμος ὁρίσειεν» (Ἀριστοτέλους Ἠθικὰ Νικομάχεια Β΄ 6 1106b – 1107 a).

Καὶ αὐτὴ ἡ ὁδὸς ἡ βασιλικὴ εἶναι ἡ ὁδὸς τῆς διακρίσεως, ἡ ὁποία προσαρμόζει τὸ φάρμακον εἰς τὴν ἀσθένειαν τοῦ καθενός, διὰ νὰ θυμηθοῦμε καὶ πάλιν τὴν Κλίμακα (πρβλ. Λόγος ΚΣΤ΄), ἀλλὰ καὶ λοιπὴνσχετικὴν πατερικὴν γραμματείαν: «οὕτως οὔτε καταφρονεῖν, οὔτε σφόδρα ἀντιποιεῖσθε τῆς τῶν πολλῶνἀσθενείας χρή. Ἤ οὐχ ὁρῶμεν καὶ τοὺς ἰατροὺς τοῦτο ποιοῦντας, καί, ὅταν μὲν ἐγχωρῇ, χαριζομένους τοῖςκάμνουσιν, ὅταν δὲ ἡ χάρις ἡ ἐκείνων βλάβην ἐργάζηται, οὐκ ἔτι φειδομένους; Πανταχοῦ τὸ μέτρον τιμᾶνκαλόν» (Ἰ. Χρυσοστόμου, Εἰς τὰς Πράξεις ΜΣΤ΄, P.G. 60, 326).

Αὐτὴν τὴν βασιλικὴν ὁδὸν ἐβάδισεν ὁ μακαριστὸς Ἡγούμενος. Δὲν ἐπεδίωξε ἀκρότητας. Δὲν ἐθαύμαζε τὴν ὑπερβολήν. Ἐγνώριζεν ὅτι ἡ ψυχὴ θεραπεύεται μὲ τὴν ἀκρίβειαν ἀλλὰ καὶ τὴν οἰκονομίαν καὶ τὸ ἔλεος.

Ὅταν ἐχρειάζετο νὰ ἐπιτιμήσῃ, ἡ φωνή του ἦταν ἠπία ἀλλὰ σταθερά.

Ὅταν ἐχρειάζετο νὰ παρηγορήσῃ, ἡ σιωπή του ἦταν βαθύτερη ἀπὸ τοὺς λόγους.

Ὅταν ἔβλεπε ζῆλον ἄνευ ἐπιγνώσεως, δὲν τὸν συνέτριβε· τὸν παιδαγωγοῦσε, τὸν οἰκονομοῦσεν.

Οὔτε ἔκλινε πρὸς τὴν ἀδιαφορίαν, οὔτε πρὸς τὸν σχολαστικισμὸν καὶ τὸν νομικισμὸν παρ΄ ὅτι ὁ ἴδιος νομικός. Διότι οὐδέποτε ὑπῆρξεν ὁ νομικὸς τοῦ

Εὐαγγελίου. Ὁ π. Παντελεήμων δὲν ἐπλησίασε τὸν Ἰησοῦν διὰνὰ Τὸν πειράξῃ. Τὸν ἠγάπησε καὶ ἀφιερώθη εἰς Αὐτόν! Ἦταν ὁ νέος ἐκεῖνος τῆς Γραφῆς ὁ ὁποῖος ἠρώτησε τὸνΚύριον τὶ ποιήσας ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσω καὶ ὅταν ἔλαβε τὴν ἀπάντησιν, δὲν ἐδίστασε. Δὲν ἔφυγενἀπογοητευμένος. Δὲν ἔστρεψε τὰ νῶτα του εἰς τὸν Χριστὸν διὰ νὰ κατευθυνθῇ εἰς τὴν ὕλην. Ἀντιθέτωςἐγκατέλειψε τὰ τερπνὰ καὶ ἡδέα τοῦ κόσμου, τῶν ὁποίων ἦτο κάτοχος, καὶ ἠκολούθησε τὸν Κύριον. Εἰς τὴνπερίπτωσιν τοῦ π. Παντελεήμονος ἡ κάμηλος εἰσῆλθε διὰ τρυπήματος τῆς ραφίδος. Τὰ πλούτη του δὲνἀπετέλεσαν ἐμπόδιον.

Ἡ διάκρισίς του ἦταν εὐαίσθητη πλάστιγξ, ἐσωτερική.

Ἦταν ἡ ἡσυχία τοῦ νοῦ ποὺ ἔχει ἔμπροσθεν του τὸν Θεόν.

Ἡ διάκρισίς του δὲν ἦταν καὶ ψυχρὰ κρίσις· ἦταν ἐνδεδυμένη εὐγένεια καὶ φιλόστοργος ἀγάπη ἐνΧριστῷ.

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης τῆς Κλίμακος, ὁμιλῶν περὶ πραότητος, γράφει ὅτι «πραΰτης ἐστὶν ἀμετάθετος νοὸςκατάστασις, ἐν τιμαῖς καὶ ἀτιμίαις ὡσαύτως ἔχουσα... ὑπομονῆς στήριγμα, ἀγάπης θύρα, μᾶλλον δὲ μήτηρ,διακρίσεως ὑπόθεσις» (Λόγος ΚΔ΄, PG 88, 980C καὶ ἑξ.). Ἔτσι ἦταν καὶ ὁ π. Παντελεήμων.

Ἡ εὐγένειά του δὲν ἦταν ἐπιτήδευσις. Ἦταν ἡ ἀκτινοβολία ἑνὸς ἐσωτερικῶς ταπεινοῦ καὶ ἡσύχου ἐνΠνεύματι Ἁγίῳ ἀνθρώπου.

Ἀντικατοπτριζόταν εἰς ὅλον του τὸ εἶναι:

— εἰς τὴν ἡρεμίαν τοῦ βήματός του,

— εἰς τὴν ἁπλότητα τῆς χειρονομίας του,

— εἰς τὸ βλέμμα ποὺ δὲν ἐξετάζει ἀλλὰ ἀγκαλιάζει,

— εἰς τὴν ἐκφραστικὴν γαλήνην τοῦ προσώπου του.

Κατὰ τὸν Ἅγιον Ἰσαάκ τὸν Σύρον ὁ ἄνθρωπος ὁ πραΰς ἀναπαύει τὴν ὄψιν τῶν θεωρούντων αὐτόν (πρβλ. Ἀσκητικοὶ Λόγοι, Λόγος ΛΔ΄). Πολλοὶ ἐπλησίαζαν τὸν π. Παντελεήμονα καὶ ἀνεχώρουν μὲ ἕν αἴσθημα ἐσωτερικῆς εἰρήνης, ἀκόμη καὶ ἂν δὲν εἶχον ἀκούσει τὴν παραμικρὰν συμβουλήν. Ἡ παρουσία του ἦταν λόγος. Ἡ ἡσυχία του ἦταν διδασκαλία. Ἡ εὐγένεια καὶ ἡ διάκρισίς του ἦσαν δύο ἀρεταί συνηνωμέναι. Ἦσαν ἕνα ἦθος. Ἦσαν ἡ ἀνάσα τῆς ψυχῆς του. Καὶ ἔτσι, ἄνευ ἐπιδείξεως, ἄνευ ἐντυπωσιασμοῦ, ἐγίνετο πνευματικὸς πόλος ἕλξεως. Ὄχι διότι ἐπεδίωκε νὰ γοητεύσῃ, ἀλλὰ διότι ἡ χάρις ἐξευγένιζε καὶ ἐφώτιζε ὅλην τὴν ὑπόστασίν του.

Ἦταν ὑπομονετικός καὶ ταπεινός. Ἡ ὑπομονή του δὲν ἦταν παθητικότητα, ἀλλὰ ἐμπιστοσύνη εἰς τὴν πρόνοιαν τοῦ Θεοῦ. Ἡ ταπείνωσίς του δὲν ἦταν ἐξωτερικὸν σχῆμα, ἀλλὰ ἐσωτερικὴ κατάστασις. Δὲν ἐπεδίωξε ποτέ τὴν προβολή. Ἀλλὰ ὅπως συμβαίνει μὲ τοὺς ἀληθινὰ ταπεινούς, ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ τὸν ἀνέδειξεν. Καὶ ἔτσι, οἱ ἀρετὲς του ἐγένοντο πνευματικὴ γοητεία. Ὄχι γοητεία ἐξωτερική, ἀλλὰ ἕλξις ἐσωτερική. Ἄνθρωποι τὸν ἐπλησίαζαν ὄχι ἐπειδὴ ἐντυπωσιάζονταν, ἀλλὰ ἐπειδὴ ἀναπαύονταν πλησίον του. Εἰς τὸ πρόσωπόν του ἔβλεπαν ἕνα κληρικόν, ποὺ ἦταν ὄντως πατέρας.

Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο ἐπιτρέψατέ μοι, ἀδελφοί, ἐν ἐσωτερικῇ εὐγνωμοσύνῃ, νὰ καταθέσω καὶ προσωπικὴν μαρτυρίαν. Διότι ἡ μνήμη τοῦ π. Παντελεήμονος ἔχει προσωπικῶς δι’ ἐμὲ τὸν ὁμιλοῦντα καὶ ἰδιαιτέραν φόρτισιν. Σχεδὸν μαζί ἐνεδύθημεν τὸ τίμιον ράσον. Ἡ πορεία μας ἔλαβε διαφορετικὰς ὁδούς, ἀλλὰ ἡ ἀρχικὴ ἐκείνη ἀδελφικὴ συντροφία ἀποτελεῖ πολύτιμον θησαυρόν μνήμης καὶ εὐγνωμοσύνης.

Εἰς τὰ πρῶτα ἐκεῖνα χρόνια τῆς ἱερατικῆς μας πορείας, ὅταν σχεδὸν μαζί ἐγευόμεθα τὴν χαρὰν καὶ τὴν εὐθύνην τῆς ἱερωσύνης εἶχον καὶ ἐγὼ προσωπικὰς εὐκαιρίας νὰ γευθῶ τὴν παιδαγωγίαν του. Ἄλλοτε ἀδελφικήν, ἄλλοτε ἐντονώτερον καθοδηγητικήν· πάντοτε ὅμως διαποτισμένην ἀπὸ διάκρισιν καὶ εὐγένειαν.

Εὔγλωττη ἡ σιωπή του, ὅταν ἔκρινεν ὅτι ἡ σιωπὴ ἐργάζεται βαθύτερα ἀπὸ τὸν λόγον. Τὸ λεπτόν, σχεδὸν ἀνεπαίσθητον «χιοῦμορ» του, ἔλυε τὴν ἔντασιν ὡς δρόσος πρωινὴ καὶ ἡ ἀρχοντικὴ εὐγένεια τῆς στάσεώς του μετέτρεπαν τὴν νουθεσίαν εἰς γλυκὺ φάρμακον.

Ἂς παραπέμψωμεν καὶ πάλιν εἰς τὸν Ἅγιον Ἰωάννην τῆς Κλίμακος λέγοντα ὅτι ὁ ἐλέγχων ἐν πραΰτητι δὲν τραυματίζει, ἀλλὰ θεραπεύει (Κλίμαξ, Λόγος ΚΔ΄ ὅ.π.). Καὶ ὁ ἀληθινὸς ποιμήν ὀφείλει νὰ διορθώνῃ ἄνευ θορύβου, ἀλλὰ μετὰ χάριτος. Καὶ αὐτὸ ἦταν τὸ ἦθος τοῦ π. Παντελεήμονος. Ἔθετεν ὅρια χωρὶς νὰ μειώνῃ.

Ὑπέδεικνυεν ἄνευ ἐπιβολῆς. Ἔλεγχε ἄνευ πικρίας. Καὶ ὁμολογῶ ὅτι κάποιες νουθεσίες του — ἁπλές εἰς τὴν διατύπωσιν, ἀλλὰ βαθεῖες ὡς ῥίζες ἐν γῇ ὑγρᾷ — μὲ συνοδεύουν μέχρι σήμερον. Ὅταν ὁ ποιμαντικὸς ἀγὼν γίνεται βαρύτερος, ἀνακαλῶ τὸν τρόπον του καὶ ὄχι μόνον τὰ λόγια του. Καὶ τότε κατανοῶ ὅτι ἡ ἀληθινὴ παιδαγωγία δὲν ἐξαντλεῖται εἰς τὴν στιγμήν· ἐγκαθίσταται ἐντός μας καὶ γίνεται ἐσωτερικὸς φωτισμός.

Ἴσως αὐτὸ εἶναι τὸ μεγαλύτερον σημεῖον διακρίσεως: ὅταν ὁ λόγος ἐνσταλάζεται ὡς χάρις καὶ δὲν ἐπιβάλλεται ὡς βάρος.

Ὑπάρχει ὅμως καὶ ἕνα μυστικὸν κεφάλαιον τῆς ζωῆς του, τὸ ὁποῖον ἑρμηνεύει ὅλην τὴν μετέπειτα πορείαν του. Εἰς τὴν νεότητά του ἐδοκιμάσθη σκληρῶς ἀπὸ νόσον βαρεῖαν· ὁ καρκίνος ἐστάθη ἐνώπιόν του ὡς πραγματικὴ ἐμπειρία θανάτου. Ἐθεραπεύθη τότε, ἀλλὰ ἡ ψυχή του εἶχε ἤδη ἀγγίξει τὰ ἔσχατα. Ἔλεγε — καὶ ὅσοι τὸ ἀκούσαμεν δὲν τὸ λησμονοῦμεν — ὅτι ἡ ὀσμὴ τοῦ κοβαλτίου, ἐκεῖ εἰς τὸν τόπον τῶν θεραπειῶν, ἦταν δι’ αὐτὸν ὡς παραδείσια εὐωδία. Ἐκεῖ, ὅπου ἄλλοι ἔβλεπαν τὴν ἀγωνίαν καὶ τὸ τέλος, ἐκεῖνος ὀσφραινόταν τὴν ἐλπίδα. Διότι ἐκεῖνος ἐγνώριζεν ὅτι ὁ θάνατος εἶναι εἴσοδος εἰς τὴν αἰωνίαν ζωήν. Καὶ ὅταν ὁ Θεὸς τοῦ ἐχάρισε παράτασιν βίου, ἐκεῖνος ἀντεστράφη εἰς τὸν λογισμόν: «Δὲν θέλω», ἔλεγε, «νὰ χάσω αὐτὴν τὴν παραδείσιαν εὐωδίαν. Ἐὰν μὲ ἔσωσε ὁ Θεός, θὰ ἀφήσω τὰ πάντα διὰ νὰ κερδίσω αὐτὸ ποὺ ἐγεύθην».

Ἔτσι ἡ νόσος ἐγένετο κλῆσις.

Ἡ θεραπεία ἐγένετο ἀπόφασις.

Ἡ παράτασις ζωῆς ἐγένετο ἀφιέρωσις.

Εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ π. Παντελεήμονος εὗρε πλήρη τὴν ἐφαρμογήν της ἡ πατερικὴ διδασκαλία — ὅπως τὴν ἀναπτύσσουν ὁ Ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητὴς καὶ ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Σιναΐτης καὶ ἄλλοι — ὅτι ἡ μνήμη τοῦ θανάτου ἀποδεσμεύει ἀπὸ τὰ πρόσκαιρα, διότι ὁ ἔχων ἐνεργοῦσαν ἐν ἑαυτῷ τὴν μνήμην τοῦ θανάτου ἀποξενοῦται τῶν παρόντων. Διότι ἐγεύθη τὴν ὁριακὴν στιγμὴν μεταξὺ ζωῆς καὶ θανάτου ὡς πιστὸς χριστιανὸς καὶ δὲν ἠδυνήθη πλέον νὰ ζήσῃ ἐπιφανειακῶς. Ἡ ὀσμὴ τοῦ νοσοκομείου ἐγένετο δι’ αὐτὸν ὑπόμνησις Παραδείσου. Καὶ ὁ φόβος τοῦ θανάτου μετεστράφη εἰς πόθον ζωῆς αἰωνίου. Ἴσως δι’ αὐτὸ ἡ παρουσία του ἀπέπνεε πάντοτε μίαν ἡσύχιον ἐσχατολογικὴν ἐλπίδα…

Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς, ἀγαπητοὶ ἀδελφοὶ ἐν Χριστῷ,

Σήμερον, ὡς ἐκπρόσωπος τῆς Αὐτοῦ Θειοτάτης Παναγιότητος, τοῦ Οἰκουμενικοῦ ἡμῶν Πατριάρχουκ.κ. Βαρθολομαίου, καὶ προεξάρχων τῆς ἱερᾶς ταύτης συνάξεως,

μεταφέρω τὴν πατρικὴν εὐχὴν καὶ τὴν προσευχητικὴν μνήμην τοῦ Πρώτου τῆς Ὀρθοδοξίας. Ἡ Ἐκκλησία, ὅταν τιμᾷ τοὺς λειτουργούς της, δὲν τοὺς ἐγκωμιάζει κοσμικῶς· τοὺς ἐντάσσει εἰς τὴν ἐσχατολογικήν της προοπτικήν. Προσεύχεται ὅπως ὁ Κύριος, «ὁ μισθαποδότης τῶν ἀγαθῶν», ἀναπαύσῃ τὴν ψυχὴν τοῦ δούλου Του Παντελεήμονος ἱερομονάχου «ἐν χώρᾳ ζώντων, ἐν σκηναῖς δικαίων».

Καὶ ἡ μνήμη τῶν Ἁγίων καὶ ἡ μνήμη τοῦ ἀοιδίμου Ἡγουμένου δὲν εἶναι ἁπλῆ ἀνάμνησις. Εἶναι πρόσκλησις. Πρόσκλησις πρὸς ἡμᾶς, ὅσοι παραμένομεν ἀκόμη ἐν τῷ σταδίῳ τοῦ ἀγῶνος. Πρόσκλησις νὰ ζήσωμεν μὲ ἐπιλογὴν Θεοῦ, μὲ εὐγένειαν καρδίας, μὲ διάκρισιν, μὲ ὑπομονὴν καὶ ταπείνωσιν.

Καὶ τώρα, ἐν τῇ ἱερᾷ ταύτῃ συνάξει, ὅπου ἡ μνήμη συναντᾷ τὴν ἐλπίδα καὶ ἡ γῆ ἀκουμπᾷ τὸν οὐρανόν, ἄς ὑψώσωμεν τὴν φωνήν μας:

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ ποιμήν ὁ καλός, ὁ γινώσκων τοὺς ἰδίους καὶ γινωσκόμενος ὑπ’ αὐτῶν, δέξαι τὸν δοῦλόν Σου, Παντελεήμονα ἱερομόναχον, ὁ ὁποῖος ἐν ταπεινώσει Σε διηκόνησε καὶ ἐν διακρίσει ἐποίμανε τὰ πρόβατάσου, τὰ πρόβατα τὰ ὁποῖα ἐνεπιστεύθη εἰς αὐτὸν ὁ κοινὸς πνευματικὸς ἡμῶν πατὴρ Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης καὶ Καμπανίας Παντελεήμων, κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐπιθέσεως τῶν τιμίων χειρῶν του εἰς τὴν κεφαλὴναὐτοῦ. Ὅ,τι ἀνθρώπινον ἦταν ἐν αὐτῷ, συγχώρησον· ὅ,τι ἐκ τῆς χάριτός Σου ἦταν, ἀνταπόδος ἐν τῇ Βασιλείᾳ Σου. Ἐὰν ἐν τῷ βίῳ του ἔσπειρε εἰρήνην, χάρισον αὐτῷ τὴν αἰώνιον εἰρήνην. Ἐὰν ἀνέπαυσε καρδίας, ἀνάπαυσον καὶ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐν κόλποις Ἀβραάμ. Ἐὰν ἐδίδαξε διάκρισιν, φώτισον αὐτὸν ἐν τῷ ἀνεσπέρῳ φωτί Σου. Καὶ ἡμᾶς, Κύριε, οἱ ὁποῖοι παραμένομεν ἀκόμη ἐν τῷ σταδίῳ τοῦ ἀγῶνος, δίδαξον νὰ βαδίζωμενόδὸν βασιλικήν· νὰ μὴν ἐκκλίνωμεν εἰς τὴν ἀκρότητα οὔτε νὰ παρεκκλίνωμεν εἰς τὴν ῥαθυμίαν. Χάρισον ἡμῖντὴν διάκρισιν ὡς φῶς τοῦ νοῦ καὶ τὴν εὐγένειαν ὡς ἄρωμα καρδίας. Δίδαξον ἡμῖν ὅτι ἡ ἀληθινὴ δύναμις τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ ἁγιότης καὶ ἡ ἀληθινὴ ἀρχοντιὰ εἶναι ἡ ταπείνωσις. Καθὼς εἰσερχόμεθα εἰς τὸν καιρὸν τῆς Ἁγίας Τεσσαρακοστῆς, μὴ ἐπιτρέψῃς νὰ περιορίσωμεν τὸν ἀγῶνα εἰς τύπους· ἀλλὰ ἀνάστησον ἐντὸς ἡμῶν τὴν λαχτάραν τῆς μετανοίας. Ὅπως ἐκεῖνος, ὁ π. Παντελεήμων, ἐπεθύμησε Σὲ καθ’ ὅλον τὸν βίον του, ἔτσι καὶ ἡμεῖς νὰ ποθῶμεν Σὲ ὑπὲρ πάντα. Καὶ ὅταν ἔλθῃ ἡ ἡμέρα τῆς ἐξόδου ἡμῶν, ἀξίωσον καὶ ἡμᾶς νὰ ἀκούσωμεντὸν λόγον τὸν ἡδύ:

«Εὖ, δοῦλε ἀγαθὲ καὶ πιστέ· εἴσελθε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου σου», καὶ διὰ πρεσβειῶν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, τῆς Ἐφόρου καὶ Προστάτιδος τῆς Ἱερᾶς ταύτης Μονῆς, καὶ πάντων τῶν ἀπ’ αἰῶνος Σοί, τῷ Θεῷ καὶ ἐπουρανίῳ ἡμῶν Πατρὶ εὐαρεστησάντων Ἁγίων, ἀνάπαυσον, Κύριε, τὴν ψυχὴν τοῦ δούλου Σου Παντελεήμονος ἱερομονάχου, ἡμᾶς δὲ καταξίωσαι ἀμέμπτως τὸν βίον τοῦτο διελθεῖν. Ἀμήν. Αἰωνία αὐτοῦ ἡ μνήμη!

Ἀλλὰ ἡ σημερινὴ ἡμέρα, διττὴν ἔχει τὴν σημασίαν καὶ τὸ νόημα, εἶναι ἡμέρα μνήμης ἀλλὰ καὶ ἡμέρασυνεχείας. Ὁ Θεὸς καὶ Πατὴρ ἡμῶν ὁ ἐπουράνιος, ὁ Δομήτωρ τῆς Ἐκκλησίας Κύριος, ὁ ὁδηγῶν τὴν ἱστορίανδιὰ τῆς προνοίας Του, δίδει νέον ἡγούμενον, νέον πατέρα εἰς τὴν ἀδελφότητα: τὸν Θεοφιλέστατον ἘπίσκοπονΔομενίκου κ. Ἀθηναγόραν, ὁ ὁποῖος ἀνέλαβεν ἤδη τὴν σκυτάλην τῆς διακονίας του. Ἡ μνήμη τοῦ π. Παντελεήμονος σήμερον δὲν κλείει ἕνα κεφάλαιον, ἀλλὰ ἀνοίγει ἕνα νέον, ὅπου ἡ παράδοσις μεταγγίζεται ὡςζῶσα χάρις καὶ εὐθύνη. Ὁ νέος Ἡγούμενος, ἐκ τῶν παλαιῶν καὶ δεδοκιμασμένων ἀδελφῶν τῆς Μονῆς,γνωρίζει ἐκ τῶν ἔσω τὸν παλμὸν καὶ τὴν πνευματικὴν φυσιογνωμίαν τῆς ἀδελφότητος. Τὸ ἦθος του, ἡ εὐγένειάτου πρὸς πάντας, ὁ σεβασμὸς καὶ ἡ ἀγάπη του πρὸς ὅλους, ἀποτελοῦν ἐχέγγυα ὅτι θὰ συνεχίσῃ τὸ ἔργον τοῦ π. Παντελεήμονος.

Ἐκπροσωπῶν κατὰ τὴν ἐπίσημον ταύτην στιγμὴν τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην, μεταφέρω πρὸς τὸννέον Ἡγούμενον τὰς πατρικὰς εὐχὰς καὶ τὴν στοργικὴν εὐλογίαν τοῦ Πρώτου τῆς Ὀρθοδοξίας. Θεοφιλέστατε, ὁ Παναγιώτατος εὔχεται ὅπως ἡ χάρις τοῦ Παναγίου Πνεύματος ἐπισκιάζῃ τὴν ἡγουμενικήν σου διακονίαν καὶἀναδείξῃ σε ἀληθινὸν πατέρα τῆς ἀδελφότητος, ἄγρυπνον φρουρὸν τῆς παραδόσεως καὶ ἔμπνουν συνεχιστὴντοῦ προκατόχου σου.

Καὶ κατακλείων τὸν λόγον, στρέφομαι πρὸς τὸν σεπτὸν Ποιμενάρχην τῆς θεοσώστου ταύτης Ἐπαρχίας,Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Βεροίας, Ναούσης καὶ Καμπανίας κ. Παντελεήμονα καὶ μεταφέρω πρὸς αὐτὸντὸν ἀδελφικὸν χαιρετισμὸν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου. Κύριος ὁ Θεὸς διαφυλάττοι αὐτὸν ἐν ὑγιείᾳ καὶμακροημερεύσει ἵνα ἐπὶ μακρὸν διατελῇ προσφέρων πρὸς τὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ, ἀναδεικνύῃ ἑστίας προσευχῆςκαὶ στηρίζῃ τὰς μοναστικὰς ἀδελφότητας ἐν τῇ διακρινούσῃ αὐτὸν ἀγάπῃ καὶ διακρίσει, καθ’ ὅτι οὗτος, πρῶτος, μοναχὸς ὑπάρχει.»